

Nr 45.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ny lydelse av övergångsbestämmelsen till lagen den 5 april 1946 (nr 130) om ändrad lydelse av 18, 20 och 23 §§ epidemilagen den 19 juni 1919 (nr 443).

Genom en den 10 oktober 1952 dagtecknad proposition, nr 239, vilken hänvisats till lagutskott och behandlats av andra lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över inrikesärenden, föreslagit riksdagen att antaga följande förslag till

L a g

om ny lydelse av övergångsbestämmelsen till lagen den 5 april 1946 (nr 130) om ändrad lydelse av 18, 20 och 23 §§ epidemilagen den 19 juni 1919 (nr 443).

Härigenom förordnas, att övergångsbestämmelsen till lagen den 5 april 1946 om ändrad lydelse av 18, 20 och 23 §§ epidemilagen den 19 juni 1919 (nr 443) skall erhålla följande ändrade lydelse.

Medicinalstyrelsen må, om särskilda omständigheter därtill föranleda, medgiva epidemidistrikt anstånd längst till utgången av år 1955 med inrättande av sådan epidemivårdanstalt, som enligt lagen om vissa av landsting eller kommun drivna sjukhus är epidemisjukhus.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för det genom propositionen framlagda lagförslaget, får utskottet, i den mån redogörelse därför ej lämnas här nedan, hänvisa till propositionen.

Föredraganden, statsrådet Lindell, har i propositionen anfört följande:

»Genom 1946 vidtagna ändringar i sjukhuslagen infördes det sammanfattande begreppet epidemivårdanstalter för de sjukvårdsinrättningar, som skall omhändertaga epidemifall. Två skilda typer skall finnas, nämligen *Bihang till riksdagens protokoll 1952. 9 saml. 2 avd. Nr 45.*

epidemisjukhus och epidemisjukstugor. Ett epidemisjukhus skall vara utrustat för att mottaga såväl svårare och komplicerade som lindrigare fall. Epidemisjukhusläkare skall som regel vara heltidsanställd och skall ha särskilda kvalifikationer. En epidemisjukstuga, som i regel ej får ha fler vårdplatser än 60, är avsedd för fall, som icke kräver mera speciell vård.

Samtidigt stadgades i 18 § epidemilagen, att varje epidemidistrikt skall äga tillgång till erforderligt antal platser på epidemivårdanstalter och ha minst ett epidemisjukhus eller efter medgivande av medicinalstyrelsen enligt avtal förfoga över tillräckligt antal platser på annat epidemidistrikts epidemisjukhus eller på statlig epidemivårdanstalt. Om särskilda omständigheter därtill föranleda må dock medicinalstyrelsen med stöd av en övergångsbestämmelse bevilja epidemidistrikt anstånd med inrättande av epidemisjukhus under högst fem år efter bestämmelsens ikraftträdande den 1 januari 1948. Tiden löper således ut den 31 december i år. Åtminstone sju epidemidistrikt har emellertid ännu icke genomfört den nya ordningen. Styrelsen för Svenska landstingsförbundet har därför hemställt om sådan ändring av lagstiftningen att anstånd må kunna beviljas under ytterligare tre år. Genom vissa förändringar av epidemisjukstugor eller genom avtal med angränsande distrikt om disponering av platser på epidemisjukhus skulle det enligt medicinalstyrelsens mening icke vara omöjligt för distriktet att lösa frågan. Medicinalstyrelsen ansluter sig likväl till förslaget att möjlighet bör finnas till ytterligare anstånd för epidemidistrikt. Härvid har medicinalstyrelsen åberopat ej blott läget på byggnadsmarknaden utan även svårigheterna att inom kort tid tillsätta icke mindre än sju nya epidemisjukhusläkartjänster och att till dessa finna goda kandidater. Under det att landstingsförbundets styrelse föreslår att anstånd skall kunna lämnas under ytterligare tre år, anser medicinalstyrelsen lämpligt att tiden bestämmas till högst fem år.

Av det föreliggande materialet framgår, att det övervägande antalet epidemidistrikt numera har ordnat sin slutna epidemivård på föreskrivet sätt. De återstående har, såvitt kan bedömas, i stor utsträckning vidtagit de åtgärder som skäligen kan påfordras för att uppfylla epidemilagens föreskrifter. Att nu tvinga dem att brådstörtat bringa sin epidemivård i full överensstämmelse därmed synes icke lämpligt, ej minst med hänsyn till vanskligheterna i att nu besätta de ordinarie epidemisjukhusläkartjänsterna med väl kvalificerade befattningshavare. Jag har därför icke något att erinra mot en förlängning av den tid, inom vilken epidemidistrikt har att inrätta epidemisjukhus eller träffa avtal om förfogande över platser på annat sådant sjukhus eller statlig epidemivårdanstalt. Mer än tre års förlängning anser jag dock icke påkallad. Lagtekniskt synes saken böra ordnas så att nyssnämnda övergångsbestämmelse ändras. Med hänsyn till omständigheterna torde förslag i ärendet böra framläggas för riksdagen redan vid instundande höstsession. De epidemidistrikt, som berörs, bör

givetvis så fort omständigheterna det tillåter söka ordna sin epidemivård efter lagens föreskrifter. Det ankommer på medicinalstyrelsen att övervaka detta.»

Utskottet. Utskottet har icke funnit anledning till erinran mot det genom propositionen framlagda lagförslaget och får därför hemställa,
att riksdagen måtte bifalla förevarande proposition.

Stockholm den 4 november 1952.

På andra lagutskottets vägnar:

DAVID NORMAN.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit

från första kammaren: herrar Norman, Nils Elowsson, Sunne, Norman, fru Carlqvist och herr Ahlberg;

från andra kammaren: herr Hellbacken, fru Nordgren, herrar Nilsson i Göteborg, Andersson i Alfredshem, Huss, Ericsson i Näs, fru Sjöstrand och fru Renström-Ingenäs.
